

Між двома ерами

Микола Руденко

1

Христова ера проминула,
Чому ж ти не прийшов, Христос?
Націлились холодні дула
В твоїх пророцтв забутий стос.

Хто ж розпочне новітню еру?
Хто вже на істину набрів?..
Учення тоннами паперу
Нас придушили, мов щурів.

Тим часом людство на приміті
Старе запитання трима:
Щось є живого в білім світі,
Окрім Землі? Ачей нема!..

І страшно нам отак раптово
Побачити своє життя:
Тоді ж ми булька випадкова —
Ні сенсу, ані майбуття.

Нерона-палія нащадок
Людську мораль здає в архів:
Якщо життя — сліпий випадок,
Немає перед ним гріхів.

Хай рветься бомба, куля свище
І трупи засипає сніг,—
Щоб тільки ти піднявся вище
І цілий світ поклав до ніг.

У цьому сенс. у цьому право
І шлях до вищої мети.
Хай ріки піняться криваво —
Аби лиш влади досягти...

О, я там був! О, я те бачив!
Собі дивуюсь, що живу.
Хтось хижий коси намантачив —
Людей косив, немов траву.

А потім реготав шалено,
Наливши в келихи вина:
— Вмирають бовдури за мене.
Хто ж я — сам бог чи сатана?..

2

Серед духовної отрути,
В безвір'ї, ніби у чумі,
Вже інколи прозріння чути:
— Усе не так! Ми не самі.

Є в пізнанні не тільки жертви —
Є голос правди віковий.
Ми цілий світ назвали мертвим,
Та схаменіться: він живий!

Земля, мов Діоген у бочці,
Себе загойдує давно.
А світ живий у кожній точці —
Усюди є святе зерно.

Нема ні прірви, ані тину
Між нами й Космосом — поглянь:
Згорнувся промінь у клітину —
Тепер він дерево чи лань.

Живим є квант. Живим є Світло.
Інакше у страшній імлі
Життя б ніколи не розквітло
На цій безрадісній землі.

3

Хтось чує, і тоді у груди
Приходить Всесвіту жага.

І бачать заанімілі люди,
Як карлик горами верга.

Та на Землі не кожна совість
Приймає бачення нове —
Ще люди славлять випадковість,
Щоб нею пояснить живе.

Є добра страва у тарілці —
То й досить, в цьому сенс життя.
А інші топлять у горілці
Безглуздість власного буття...

Отак ми й живемо тепера
В жорстокий та бездушний вік.
Стара вже закінчилась ера,
Новий ще не почався лік.

І Сонце у якусь годину
Поймає вогняна журба:
Коли ж я виліплю, людино,
Із тебе друга — не раба?..

4

Я проростаю сам крізь себе,
Немов травиця крізь асфальт,
І споглядаю інше небо —
Для вас незрозумілу даль.

Ви ще не вийшли з поторочі,
Яка гнітить і чавить вас.
Пітьма скувала ваші очі,
Дух непробуджений погас.

Сліпим не можна пояснити
Твоєї, Всесвіте, краси.
Їм, грішним, навіть не наснити,
Який насправді ти єси.

Скорбота роз'їдає груди,

А серце вже не зберегти.
Кричу у безвість: люди, люди!
Адже ж ви люди, не кроти.

Вже здалеку свою планету
Вивчаєте, немов боги,
А серце оплели тенета —
Ні віри в ньому, ні снаги.

Ви й не питаєте: а звідки
Взялись живого корінці?
Для вас і зорі — тільки свідки,
А не борці і не творці.

О ні, на проповідь церковну
Я вас не поведу, брати.
Але загляньте в чашу повну
По той бік квазіпустоти.

Не пустота — жива основа!..
Себе і діток не дуріть.
Хай відмира облудна мова —
Повірте гомону століть.

І ви прозрієте. І душі
Потягнуться у світ живий.
Убогу твердь земної суші
Заселить завтра люд новий.

То будуть зрячі, мудрі люди,
Відкриті сонячним вітрам.
Ікон і храмів там не буде,
Бо Всесвіт — наш єдиний храм!